Урумъ чефанкъ Ямбол. 24 чел. бълг.

Урумъ-кьой бургашко българи.

Урумъ ени-кьой бургашко гръцко преди 150 к. било, съ черква и училище, но сметаното им изгорено на 1878 години Януарий отъ турците бъгранци. имало избити исклани мъже, жени деца до 120-130 души. по най беселовечно начин. Селото ся изново прибрало при нагорнитѣ поли на ридъ тъй що е налогъ оградосъ между течението на Кандирлъ дере отъ изтокъ и югъ и тъй ся рови отъ изтокъ западъ, на сверъ отъ Ваня-кьойский гьол. Това сегашно село го надвитъ гръцки Стакито хори (Пепелево) (вирь и напрѣдъ)

Урум-Хасанъ ени-загорско 120 к. българи съ черква и училище изгорено селото избити до 80 души жени мъже.

Устина на мъчното дъ било и дъга тъй вирдъмя на св. госчинъ, въ Кандарлийско дере, отъ което над вирдъ да носи и сегашно то си гледа. Но изнезина вирдъ да носи много си отъ серорлирането на Кудо-тавскитѣ издъни, които отдалечъ ся вирдат като уста вирдани, отъ долечъ. Днесъ село турско то вече. преди 40 години имало до 40-50 къщи българи но отъ принудения та на турците се разбягали и останали до 5-6 къщи турци, сега пак съ ся преселили до 30-40 къщи българи горе и гръцки тъй села. имат едно училище. Селото мери въ единъ въ толкъ на родопски тъй горни склонове. на юго изтокъ отъ изкоганото тука благо, което днесъ е живъ. Едно бъдо ги дъли отъ перущица на изтокъ, по-стои колкото единъ вврмей отъ него село на западъ и отъ кричим до единъ чеч на изтокъ. За селото устина и турци тъй има предание че то било отъ порано българско и турците пришли на устина на долини отъ Волга (волчъ или вагъ) село то горе въ родопи тъй били турци и по-чистити тамо отъ-пашитѣ слъзли въ това българско село и искали отъ българитѣ да имъ допуснатъ да ся заселятъ и то по-дъ въ равнинитѣ а и въ горнятъ страна по-долъ тъ на горе въ отлогитѣ, двете единъ-вътрешно и днесъ ся заселени. Българитѣ имъ позволили, но турцитѣ по-сетъ ся потисняли българитѣ, дали сеи вечитѣ имъ мъжа и българитѣ ся разсърдили въ вечитѣ, после пак ся завърнали. Преди 30-40 години (1882) били били сгонени до 60 къщи, но изново ся изградили ся преселили и останали само до 16-12 души. сега слѣдъ войната ся сегашни дъ родопитѣ отъ с. Ликово до 30-35 къщи българи на ся ся заселили въ това село. Имат св. Марин. св. архангел. св. неделя св. Илия и пъ. Черква вънка окол. и чешма

имало пръходъ за ви-зантийскитѣ рутаски села.